

HOLDHINTA

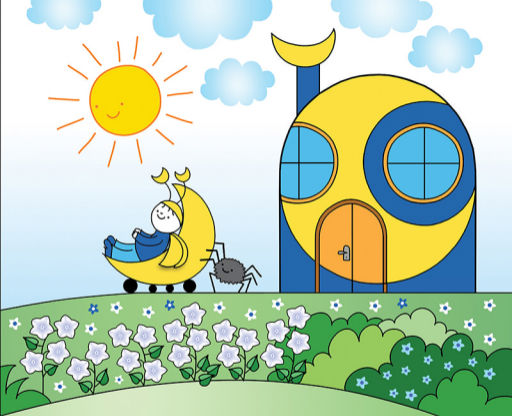
Egy augusztusi délutánon az erdő lakói elhatározták, hogy megnézik együtt az esti csillaghullást.

– Menjünk fel a dombtetőre, onnan biztosan jól látszik! – mondta Babóca.

– Meglátogathatnánk a Holdbogarat is, rég jártunk nála – javasolta Pihe.

– Ez jó ötlet, örülne nekünk! Vigyünk finomságokat meg pokrócot, üljünk ki a ház elé, és nézzük az eget – tervezgetett Baltazár.

Így is lett. Délután a kis barátok találkoztak a nagy tölgyfánál, együtt sétáltak fel a dombtetőre. A Holdbogár a háza előtt üldögélt hold alakú foteljében, élvezte a nyári napsütést és a holdvirágok illatát. Nagyon megörült a barátainak és behívta őket a házába.

- Jaj de jó, hogy eljöttetek, mi járatban vagytok? – kérdezte.
- Arra gondoltunk, hogy megnézhetnénk közösen a csillaghullást. Innen, a domb tetejéről jól látszik – magyarázta Bogyó.
- Nagyszerű! Készíték szörpöt, meg limonádém is van – lelkesedett a Holdbogár.

Pókocska segítségével egy ügyes mozdulattal átült a gurulós székébe, amit Döme készített neki. A Holdbogár ugyanis nem tudott járni, gyengék voltak a lábai, mindenhova a gurulós széssel jutott el. Pihe, Baltazár és Babóca egykettőre kivitte a kis asztalt a kertbe, és rátették a sokféle süteményt, amit hoztak.

- Nincs más dolgunk, csak üldögélünk, és várunk – mondta Gömbi.
Vártak, vártak, de egy idő után unatkozni kezdtek.
- Építsünk egy libikókát, amíg várakozunk – mondta Vendel. – Minden megvan hozzá.
- Jó – helyeselt Baltazár.

Munkához láttak. A kert végében találtak hosszú léceket, és kölcsönkérték a Holdbogar szerszámosládáját. Fúrtak, faragtak, és hamarosan készen lett a mérleghinta.

Am amikor Vendel ráült, a palló nagyot recsent és kettétört.
– Túl gyenge volt a deszka, meg kell erősíteniük – dűnyögött a méhecske, így
aztán két deszkalapot egymáshoz rögzítettek. – Most már jó lesz.

Újra munkához láttak, ismét barkácsoltak, bütyköltek, majd hamarosan vidáman jelezték, hogy elkészült a hinta. De amikor Pihe és Babóca ráült, a hinta meg sem mozdult, nem billent se jobbra, se balra.

– Ááááá! Túl szorosra húztuk a csavarokat. Talán meg is kell olajozni a tengelynél – bosszankodott a szarvasbogár.

Ismét munkához láttak, de amikor újra összeállították a szerkezetet, a tengelyt tartó állvány recsent egyet, és kettétört.
– Na jó, ez ma nem sikerül – állapította meg Baltazár. – Ebből ma nem lesz libikóka. Különben is, sötétedik az ég, késő van már a barkácsoláshoz.
– Nem baj, majd máskor sikerül – vigasztalta a fiúkat Pihe és Babóca.

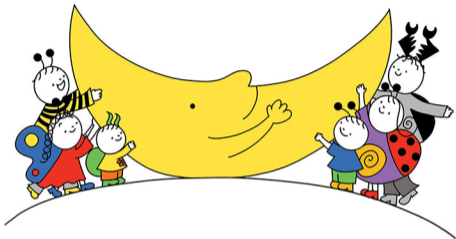
– Nekem van egy mentőötletem – szóló titokzatosan a Holdbogár. Bekapcsolta a hold alakú lámpását, és felkiáltott az égre.

– Kedves Hold, kérlek, gyere le hozzánk! – mondta, míg a többiek feszült csendben várták, mi fog történni.

A következő pillanatban a Hold ereszkedni kezdett, és leszállt a dombtetőre. A kis barátok tátott szájjal nézték. Ekkor a Holdbogár odagurult a Holdhoz, és súgott neki valamit. A Hold mosolygott, és csak annyit mondott: rendben! Majd levette a sipkáját és a fűbe heveredett, épp úgy, mintha egy libikóka volna.

- Tessék! Itt van a libikóka, felülhettek! – mondta nevetve a Holdbogár. A kis cimborák elképedve nézték.
- Tényleg felülhetünk? – kérdezte Bogyó.
- Hát persze! De siessetek, mert a Hold nem maradhat sokáig! – biztatta őket a Holdbogár.

– Téged sem hagyunk ki! – mondta Pihe.
Baltazárral ketten átkarolták a Holdbogarát, és együtt felültek
a Holdhintára. Jobbra ült Bogyó, Babóca és Vendel,
balra pedig Pihe, Baltazár a Holdbogár és Gömbi. Nevetve
hintáztak, míg egyszer csak nagy világossággal leszállt
a közelben a csillag alakú házikó.

Riadtan lépett ki belőle a régi ismerős: a néma Csillaglány. De amint meglátta a Holdat, máris megnyugodott.

– Ó, Csillaglány! – szolt a Hold. – Biztosan megijedtél, amiért eltűntem hirtelen az égről. Nincs miért aggódní, csak meghintáztatom egy kicsit a cimborákat!

– Csillaglány! De jó, hogy eljöttél! Maradj velünk, nézd meg te is a hullócsillagokat! – szaladt oda hozzá a lepkelány, és megölelte régi barátját. A Csillaglány beleegyezően bólintott.

– Én azonban bűcsúzom, ideje visszatérnem az égboltra – közölte a Hold, felhúzta a sípkóját, és már emelkedett is felfelé. A kis barátok hosszan integettek utána.

Az izgalmas hintázás után mind elhelyezkedtek a takarón, és türelmesen nézték az eget. Nem kellett sokáig várni, hamarosan meglátták az első hullócsillagot. Bogyó, Babóca, Pihe, Baltazár, Vendel, Gömbi és a Holdbogar egyszerre kiáltott fel örömeiben: hullócsillag!

Ezután újabb és újabb hullócsillagok szálltak alá, alig győzték számolni. Így üldögéltek együtt egészen hajnalig. Pirkadatkor, amikor az égbolt világosodni kezdett, a Csillaglány elkészönt, és felszállt csillag alakú házikójában az égre.

A kis barátok mind elindultak hazafelé. A Holdbogár pedig bebújt az ágyába, és nyomban mély álomba merült. Pókocska betakarta, majd ő is nyugovóra tért. Az éjszakát átjárta a harangvirágok lágy csilingelése.